

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ,

у якому прекрасний принц спілкується
зі своєю прекрасною родиною
й намагається побудувати власну

Його високості принцові Емрісу Фрейрському з династії Бергвіндерів прилетіла в обличчя рибина. Спершу в ніздрі вдарив їдкий солоний запах, а тоді хвіст добряче ляснув по лобі — боляче, але принаймні не дуже огидно. Отримати в обличчя тухлим яйцем було б куди неприємніше. Емріс уже мав нагоду перевірити.

Крайра підхопила рибину, заховала в торбу й щось пробурчала, але він розібрав тільки «навіщо» й «обридло». І де її переконаєш, що в палаці подадуть обід, тож рибина не знадобиться. І хоча на третій рік знайомства Емріс досі не до кінця розумів степову говірку Грейрта й Крайри, усе одно ладнав із ними краще, аніж із культурними й ерудованими мешканцями столиці.

Культурні й ерудовані мешканці столиці вже третій рік волали з незмінним запалом одне й те саме: «Убивця! Батьковбивця!» Емріс обережно зняв окуляри, щоб

протерти, і Фрейрсгард розплився: чіткі, строгі лінії будинків викривилися, віддалилися, а обличчя натовпу взялися брижами.

— Убивця!

На жаль, на відміну від зору, слух Емріс мав добрий.

Не встигли вони заїхати в місто, як почалося. Його впізнали ще на околиці, хтось розкричався, люд повалив із фабрик і магазинів, деякі бігли за рьоккеходом.

— Коли ж їм нарешті набридне?

Степовики одночасно знизали плечима. Було незручно, бо Емріс їхав затиснутий між ними на задньому сидінні рьоккехода. Грейрт і Крайра заплітали волосся в безліч дрібних кісок, які щедро прикрашали намистинами й пір'ям. Усе це лізло Емрісу в обличчя. Він спробував відсунутися, проте місця у відкритому рьоккеході бракувало. Принаймні в такій близькості до дикунів-охоронців яйця в принца майже не жбурляли. Майже в безпеці.

Грейрт гаркнув на водія, щоб той прискорився.

Натовп поволі рідшав, робітники поверталися назад до фабрик, але де-не-де ще лунали крики «Убивця!» Щоразу, їдучи до столиці, Емріс мимоволі сподівався: усі забули. От тепер точно: не можуть же люди ненавидіти його вічно.

Але вони могли.

— Високосте, ти б узяв критий рьоккехід, — прогуркотів Грейрт. Голос він мав низький і лункий, й Емріс спочатку побоювався, але з часом звик і зрозумів: Грейрт набагато добріший за Крайру. Та й за більшість його знайомих. Великий, галасливий, але боятися його не було сенсу.

— Звісно, я не відмовився б, але...

Визнавати вголос, що грошей заледве вистачило на поїздку у відкритому, принц соромився. Власники закритих рьоккеходів брали за дорогу втридорога.

— Хочу підкреслити, що ми принаймні їдемо не на конях.

Винаймати будь-який приватний рьоккехід — відкритий чи закритий, — щоб доїхати до столиці з тієї глушини, де Емріс жив останні роки, було неабияким марнотратством. Але він мав попрощатися із сестрою, яка рушала в довгу подорож до свого жахного нареченого. І ще дещо, не менш важливе, — знову роздобути грошей. Емріс конче потребував тієї колекції мап минулого сторіччя, за якою можна побудувати графік росту Глуші. Зрештою, йому треба щось їсти. І чимось годувати Крайру, Грейрта й слуг.

Добровільне вигнання в старій літній резиденції Бергвіндерів дозволяло добряче економити. Жити в найвіддаленішому від Фрейрсгарда куточку між морем і болотами, де ніхто з придворних не бував іще з часів приходу до влади дідуся, обходилося дешево. Крім степовиків, Емріс утримував лише двох слуг — старенького хворого мажордома, який усе життя пропрацював у шахтах і більше ніде не знайшов би роботи, і його пришелепкувату онучку, яка попалила всі Емрісові сорочки, але прасувати так і не навчилася. Та принаймні вона вміла прати, тож до столиці Емріс їхав у чистому, проте пожмаканому одязі. Готував Грейрт. Крайра робила що їй заманеться, й Емріс не мав жодного права їй наказувати. Він завдячував степовикам життям і досі не міг повірити, що ті вже третій рік із ним поруч. За охорону йому спершу правили чотири

Тайрісові офіцери, але вже за рік старший брат відкликав двох назад до столиці. Двоє, що лишилися, так сильно хотіли втекти, що зуміли переконати Тайріса в компетентності степовиків і повернулися до Фрейрсгарда навесні.

Просити грошей у Маріт під час їхньої, можливо, останньої зустрічі в житті було щонайменше неввічливо. Тайріс і слухати його не стане. Мама — тим паче. Єдина надія — найстарша сестра Іліт. Завжди усміхнена, осяйна, спокійна, навіть якщо діти стрибали в неї на голові. Навіть якщо буквально.

Коли рьоккехід виїхав з околиці в центр, натовп нарешті розсіявся, кінних патрулів побільшало, і деякі з них — оце дивина! — виструнчувалися й прикладали пістолі по чергово до правого й лівого плечей у традиційному жесті привітання членів королівської родини. Емріс без особливої радості кивав у відповідь і розглядав ошатні білі будиночки, які змінили сірі присадкуваті будівлі з околиць. Він так сумував за цими білими будиночками. Сумував за всім: бруківкою, газетярами, чайними крамницями, світлом вуличних ліхтарів, охайними клумбами, доглянутими міськими парками. Дивувався, як швидко змінювалася столиця: з його минулого візиту багатопверхових маєтків рьокке-магнатів з лікардійської жовтої цегли тут побільшало. Вони височіли серед біленької старої забудови, як степовики Емріса — посеред натовпу звичайних фрейрців.

Перше розчарування минуло. Не цього літа — то, значить, наступного. Чи через одне.

Колись Емріс приїде до столиці — і йому зрадіють. Або хоча б не звертатимуть на нього уваги, припинять

упізнавати в обличчя й обзивати вбивцею. Тоді можна буде залишитися.

Коли екіпаж рушив у палацовий парк, Крайра міцно стиснула його плече. Емріс спробував щось сказати, але лиш закашлявся. Подумки вилаяв себе, насилу заспокоївся.

У внутрішньому дворі було на диво порожньо — лише охорона. Нічого не змінилося з останнього приїзду Емріса. Статуї всіх попередніх Бергвіндерів усе так само сліпили білизною, а вічнозелені кущі вражали незмінною акуратністю, ніби підстрижені під лінійку.

Крайра вистрибнула на бруківку ще до того, як зупинився водій. Мала якесь надприродне відчуття балансу, як в акробатки. На контрасті з її неабияким зростом ця вправність дивувала. І заворожувала. Та Емріса в Крайрі заворожувало все, а найбільше — що він не мусив згинатися майже вдвічі, щоб зазирнути їй у вічі. Грейрт був навіть вищий за нього. Мабуть, вони так добре порозумілися саме через зріст. Високі вимоги високих людей.

Емріс задивився на Крайру значно довше, ніж дозволяли правила пристойності, помотав головою й поспішив вийти з рьоккехода.

Опинившись нарешті на землі, принц похитнувся й вривався в Грейрта, що виліз слідом.

— Високосте, — зітхнув той, і Емріс готовий був поставити останні гроші, що солдати в караулі заледве стримали сміх. Ті, хто його не ненавиділи, потішалися з нього та його дикунів-супутників. Емріс змусив себе кивнути караулу, ті повторили ритуальні привітання, вимахуючи зброєю — не надто старанно.